

ГЛАВА I

ПОЛЪХ НА МЪЧЕНИЕ

ГРУБИ РЪЦЕ РАЗТВОРИХА КРАКАТА ѝ И СЕ ПЛЪЗНАХА НАГОРЕ ПО БЕДРАТА, като последваха и устни – лек натиск върху кожата ѝ. Почти заспала, Персефона си изви под докосването, а въздетата се впиха в китките и глезените ѝ. Объркана, тя ги дръпна, за да освободи ръцете и краката си, но откри, че въздетата не поддават. В тази неспособност да се движи, да се съпротивлява, да се бори имаше нещо, което накара сърцето ѝ да забие лудо и кръвта да запулсира в гърлото и главата ѝ.

– Толкова си красива. – Персефона усети как някой прошепна думите съвсем близо до кожата ѝ и замръзна.

Този глас.

Познаваше този глас.

Някога смяташе притежателя му за приятел, а сега бе враг.

– Пиритой.

Името му се изплъзна между зъбите ѝ – примесено с гняв, страх и отвращение. Той беше полубогът, който я беше преследвал и я беше отвлякъл от Акропола.

– Шшшт – прошепна той. Езикът му, влажен и студен, се плъзна по кожата ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна вик. Тя притисна бедрата си едно в друго и се изви под чуждото докосване, което усещаше по кожата си.

– Кажи ми какво харесваш да прави – прошепна Пиритой и лепкавият му дъх опари ухото ѝ, а ръката му се плъзна към сърцевината ѝ. – Аз ще се справя по-добре.

Очите на Персефона се отвориха внезапно и тя седна и си пое рязко въздух. Гърдите я боляха, а дишането ѝ беше накъсано, сякаш току-що бе тичала през целия Подземен свят с призрак по петите си. Отне ѝ време очите ѝ да се приспособят и да осъзнае, че е в леглото на Хадес, копринените чаршафи са залепнали за влажната ѝ кожа, в камината срещу тях пламтят оранжеви пламъци, а до нея е самият бог на мъртвите и енергията му, мрачна и вълнуваща, наелектризира въздуха, като го прави тежък и осезаем.

– Добре ли си? – попита той.

Гласът му беше ясен и тих – успокояващ тоник, който тя искаше да изпие. Персефона го погледна. Хадес лежеше на една страна и огънят осветяваше кожата му. Черните му очи проблясваха, а тъмната му коса се бе разпиляла по чаршафите като вълни в беззвездно море. Преди часове я беше стискала в ръцете си, докато го яздеше дълго, бавно и задъхано.

Тя преглътна. Усещаше езика си подут.

Не за първи път сънуваше този кошмар, нито пък за първи път се събуждаше и откриваше, че Хадес я гледа.

– Не спиш – каза тя.

– Не – отговори той, надигна се до нея и повдигна ръка, за да я погали по бузата. Докосването му изпрати тръпки по гърба ѝ и право в душата ѝ.

– Кажи ми.

Когато той говореше, гласът му сякаш бе вълшебен, магия, която извикваше думи от устата ѝ, дори да засядаха в гърлото ѝ.

– Отново сънувах Пиритой.

Ръката на Хадес се отдръпна от бузата ѝ и Персефона разпозна изражението на лицето му, агресията в дълбоките му очи. Почувства се виновна, че е отключила част от него, която той така упорито се опитваше да контролира.

Пиритой преследваше Хадес точно толкова, колкото и нея.

– Наранява те дори в съня ти – намръщи се Хадес. – Не те предпазих в онзи ден.

– Откъде можеше да знаеш, че ще ме отвлече?

– Трябваше да знам.

Не беше възможно, разбира се, въпреки че Хадес твърдеше, че затова е определил Зофи за нейна охрана, но по време на отвличането тя обикаляше около Акропола. И също не забеляза нищо необичайно, защото Пиритой бе излязъл през подземен тунел.

Персефона потрепери, като си помисли как лекомислено прие помощта на полубога, за да избяга от Акропола, а той през цялото време бе планирал отвличането ѝ.

Никога вече нямаше да се довери безрезервно.

– Ти не си всевиждащ, Хадес – опита се да го успокои Персефона.

В дните, след като я спаси от дома на Пиритой, Хадес беше в мрачно настроение, чиято връхна точка беше опитът му да накаже Зофи, като я освободи от задълженията ѝ на охрана – нещо, на което Персефона се противопостави.

Но дори след като Персефона отхвърли заповедта на Хадес, амазонката възрази пред нея.

– *Това е мой срам, който трябва да нося.*

Думите ѝ разстроиха Персефона.

– *Няма нищо срамно. Ти изпълняваше задълженията си. Изглежда, мислиш, че ролята ти като моя охрана подлежи на обсъждане. Но не е така.*

Очите на Зофи се разшириха, докато неуверено местеше поглед от Персефона към Хадес, но после отстъпи и се поклони дълбоко.

– *Както желаете, милейди.*

После Персефона се обърна към Хадес:

– *Очаквам да ме уведомяваш, преди да се опитваш да уволняваш някого под моя опека.*

Хадес повдигна вежди, устните му потрепнаха и той възрази:

– *Аз я наех.*

– *Радвам се, че повдигна този въпрос – каза тя. – Следващия път, когато решиш, че се нуждаеш от служители, очаквам да имам право на глас по въпроса.*

– *Разбира се, скъпа. Как да се извиня?*

Бяха прекарали остатъка от вечерта в леглото, но дори докато се любеха, Персефона знаеше, че той се бори така, както се бореше и сега.

– *Права си – отговори Хадес. – Тогава може би трябва да накажа Хелиос.*

Тя го погледна иронично. Хадес и по-рано беше правил коментари за бога на слънцето. Явно двамата не се обичаха особено.

– *Това ще те накара ли да се почувстваш по-добре?*

– *Не, обаче ще е забавно – отговори Хадес, но гласът му противоречеше на думите и звучеше по-скоро зловещо, отколкото развълнувано.*

Персефона много добре познаваше склонността на Хадес към насилие и забележката му от по-рано за наказанието ѝ напомни какво обещание бе изтръгнала от него, след като я спаси – *Когато изтезаваш Пиритой, нека се присъединя.* Знаеше, че онази нощ Хадес е ходил в Тартар, за да измъчва полубога, знаеше, че е ходил и след това... но никога не бе поискала да го придружи.

Обаче сега се запита дали това не е причината Пиритой да я измъчва в съня ѝ. Може би ако го беше видяла в Тартар онази нощ – окървавен, съсипан, изтезаван – това щеше да сложи край на кошмарите.

Тя погледна отново към Хадес и даде заповедта си.

– Искам да го видя.

Изречението на Хадес не се промени, но тя си помисли, че усеща чувствата му в този момент – гняв, вина и тревога, но не тревога, задето ще ѝ позволи да се изправи пред нападателя си. А тревога, задето изобщо ще отиде в Тартар. Персефона знаеше, че част от него се страхува да ѝ покаже тази своя страна, страхува се какво ще си помисли тя, но въпреки това Хадес не ѝ отказа.

– Както искаш, скъпа.

* * *

Персефона и Хадес се появиха в Тартар в бяла стая без прозорци, толкова ярко осветена, че причиняваше болка. Когато очите ѝ се приспособиха, те се разшириха, приковани там, където Пиритой беше завързан на стол в средата на стаята. От седмици не го беше виждала. Изглеждаше заспал, облегнал брадичка на гърдите си със затворени очи. Някога го смяташе за красив, но сега острите му скули бяха хлътнали, а лицето му беше бледо и изпито.

И тази миризма.

Не беше точно на разложено, но беше остра и кисела и изгаряше носа ѝ.

Стомахът ѝ се преобърна и се изпълни с горчилка при вида му.

– Мъртъв ли е? – Не можеше да се накара да говори по-високо от шепот просто за всеки случай. Не беше готова да види очите му. Знаеше, че задава странен въпрос, като се имаше предвид, че се намираха в Тартар, в Подземния свят, но Персефона познаваше любимите методи за мъчение на

Хадес, знаеше, че той ще даде живот само за да го угаси с поредица от мъчителни наказания.

– Диша, ако аз наредя – отговори Хадес.

Персефона не отговори веднага. Вместо това се приближи към душата, като се спря на няколко крачки разстояние. Отблизо той приличаше на восъчна фигура, която бе омекнала прекалено много от топлината, отпуснат и намръщен. Но въпреки това беше солиден и съвсем реален.

Преди да дойде в Подземния свят, Персефона мислеше, че душите са сенки – сенки на самите себе си, – но вместо това те бяха материални, толкова солидни, колкото в деня, когато са починали, макар че невинаги е било така. Някога душите в царството на Хадес бяха водили безинтересен и пренаселен живот под неговото управление.

Хадес никога не каза какво го е накарало да промени решението си – защо бе решил да даде и на Подземния свят, и на душите в него цвят и илюзията за живот. Той често казваше, че Подземният свят просто се развива като Горния, но Персефона го познаваше. Той имаше съвест и съжаляваше за началото на управлението си в Подземния свят. Беше направил тези неща като проява на милост, на изкупление.

Освен това никога нямаше да си прости за миналото и това нараняваше сърцето ѝ.

– Помагат ли? – попита тя Хадес, без да е сигурна дали иска отговор. – Мъченията?

Персефона погледна към бога, който все още стоеше, където се бяха появили – косато му беше развързана, рогата се виждаха и той изглеждаше мрачен, красив и агресивен. Тя не можеше да си представи какво му причиняваше присъствието му тук, но помнеше изражението му, когато я бе открил в леговището на Пиритой. Никога не беше виждала гнева му да се проявява така, никога не го беше виждала толкова ужасен и съкрушен.

– Не съм сигурен.

– Тогава защо го правиш? – Тя заобиколи Пиритой, спря зад него и срещна погледа на Хадес.

– Контрол – отговори той.

Персефона невинаги разбираше нуждата на Хадес да контролира, но през месеците след като се бяха срещнали, бе започнала да жадува за същото. Знаеше какво значи да си затворник, да си безсилен, да си поставен между две ужасни възможности... и все пак да направиш погрешен избор.

– И аз искам контрол – прошепна тя.

Хадес се втренчи в нея за миг и след това протегна ръка.

– Ще ти помогна да го получиш.

Гласът му прогърмя в пространството между тях и стопли сърцето ѝ. Тя отново се приближи до него и той я прегърна и я притисна към гърдите си.

Внезапно Пиритой си пое въздух. Сърцето на Персефона заби силно, докато го гледаше как се размърдва. Главата му се килна, а очите му примигнаха и се отвориха, сънени и объркани.

Страхът от това да срещне погледа му отново премина през нея и я разтърси цялата. Хадес притисна леко талията ѝ, сякаш да ѝ напомни, че е в безопасност, и наклони глава, а дъхът му погали ухото ѝ.

– Помниш ли, когато те учех да овладяваш магията си?

Той говореше за времето им в горичката, след като Аполон си беше тръгнал с онази услуга от Хадес и обещание от Персефона, че няма да пише за него. Тя бе потърсила успокоение сред дърветата и цветята, но намери само разочарование, когато не успя да даде живот на едно изсъхнало парче земя. Тогава Хадес дойде, появявайки се като сенките, които подчиняваше на волята си, и ѝ помогна да овладее магията си и да изцели земята. Обучаваше я изкусително, като разпалваше огън с допира си.

По тялото ѝ полазиха студени тръпки при тази мисъл и думите изсвистяха между зъбите ѝ.

– Да.

– Затвори очи – каза той и устните му леко докоснаха шията ѝ.

– Персефона? – Гласът на Пиритой беше дрезгав.

Тя стисна очи по-силно и се съсредоточи върху докосването на Хадес.

– Какво чувстваш? – Ръката му се плъзна надолу по рамото ѝ, пръстите на другата му ръка притиснаха кръста ѝ, разперени собственически.

Този въпрос не беше толкова лесен – чувстваше много неща. Към Хадес – страст и възбуда. Към Пиритой – гняв и страх, мъка и предателство. Беше водовъртеж, тъмна пропаст без край и тогава полубогът отново изрече името ѝ.

– Персефона, моля те. Съжалявам.

Думите му я удариха като копие в сърцето и когато проговори, тя отвори очи.

– Агресия.

– Съсредоточи се върху това – каза Хадес, притиснал едната си ръка към корема ѝ, докато пръстите на другата бяха вплетени в нейните.

Пиритой остана отпуснат на металния стол, завързан и прежълтял, а очите, от които се бе страхувала, сега я гледаха воднисти и изплашени.

Осъзна, че са разменили местата си, и в един момент се поколеба, като се питаше дали може да го нарани, или не. После Хадес проговори.

– Отдай се на това чувство.

Преплетените им пръсти я накараха да усети как в дланта ѝ се събира сила, енергия, която опари кожата ѝ.

– Къде искаш да му причиниш болка? – попита Хадес.

– Това не си ти – изрече Пиритой. – Аз те познавам. Наблюдавал съм те.

В ушите ѝ се надигна рев и очите ѝ пламнаха, силата в нея се превърна в горещина, която едва сдържаше.

Той беше оставял странни подаръци, беше я преследвал, беше я снимал на място, което трябваше да е безопасно. Беше ѝ отнел чувството за сигурност дори в съня ѝ.

– Пиритой искаше да използва члена си като оръжие – каза тя. – И искам той да изгори.

– Не! Моля те, Персефона! Персефона!

– Тогава го накарай да изгори.

Енергията, която се събираше в ръката ѝ, беше наелектризираща и докато пръстите ѝ се измъкнаха от тези на Хадес, тя си представи как магията, съсредоточена там, се насочва към Пиритой в безкраен горещ като лава поток.

– Това не си...

Думите на Пиритой секнаха, когато магията започна да действа. Нямаше външни признаци, че нещо с него не е наред – от чатала му не избухнаха пламъци – но беше ясно, че усеща магията ѝ. Краката му се забиха в земята, той се изпъна под възжетата си, а вените на главата и шията му се издуха.

Въпреки това успя да проговори през стиснати зъби.

– Това не си ти.

– Не съм сигурна коя си мислиш, че съм – отговори Персефона. – Но нека ти го кажа ясно: аз съм Персефона, бъдещата царица на Подземния свят, господарката на твоята съдба. Надявам се да започнеш да се боиш от присъствието ми.

Алена кръв потече от носа и устата на Пиритой и гърдите му започнаха да се надигат и спускат бързо, но той не проговори повече.

– Колко време ще остане така? – попита Персефона, докато гледаше как тялото на Пиритой продължава да се извива и напънга от болка. Очите му започнаха да изпъкват от кухините си и кожата му се покри с пот, което му придаде зелен оттенък.

– Докато умре – отговори простичко Хадес, наблюдавайки с безразличие.

Персефона не трепна, не изпита никакво чувство, не поиска да си тръгне, докато Пиритой не стана отново отпуснат и мълчалив. Замисли се за въпроса си към Хадес отпреди малко – *помага ли?* След станалото тя нямаше друг отговор освен увереността, че част от нея е увехнала и че ако прави това достатъчно дълго, и останалото от нея също ще изсъхне.